

Ahh Jülide

– /Murat/ · 17 Eylül 2024

Varla yok arası bir yerdesin Jülide

Bitmek ve başlamakGitmek ve kalmak ötesindeUmudun sığ sularında saklanan bir yerYüreğin sevgiyeGözlerin sevgiliye mahkum.Ahh JülideVakitli vakitsiz seslenirsin banaSoyunur ruhun bedenindenÇırlıçiplak düşersin ardıma.Ne zaman dokunsan banaAldanırsın JülideDeğirmenlerde öğütülürUnufak edilir, kanarsınKarışır rüzgara tozların, yanarsın.Hep ucundan kıyısından yürürsün cehenneminiYansın da her düşüşte, uslanmazSavurup külleriniBir daha, bir daha kendini ateşe atarsın.Bir dev olursun aynalarda Jülide, bir cüceAslınla yetinmek zor gelir sanaKendine batarsın.Yar kıyısından yürürsün hepYare doğrulmeğin boynundaSilahın şakağındaBir anBir günBir şans dahaYarınlara borçlanırsın her solukta.Daha kaç umut gömer ki ellerin?Gözlerin kaç bakış saklar ?Kaç mevsimsiz çiçek daha açar ki yüreğin JülideSöyleseneKaç kabus kaldı uyanmana?Gözlerinde sürekli, renksiz bir çığlıkKalbinde arsız bir ağrıHer gece buhran arefelerinde, esrik şiirler yazıyorsunUlu kayalar parçalanıyor beyninin bir yerlerindeBir yerlerinde buzdan dağlar eriyorSaklamaya çalışsan da, biliyorumSen, şakaklarına beni kazıyorsun.Sanki asırlardır yalnızsınVe koynunda senden daha yalnız bir geceGökyüzünde bir Zühre uyanıkBir de lahitten bozma odanda senZaman geçmek bilmiyorKahrolası saatlerin, akrebi ben, yelkovanı ben.İnsafı yok uç uca eklediğin sigaralarınDuman göğsünde değil, düpedüz iliklerindeSen tutmaya çalıştıkçaHayalim ufalanıyor ellerindeYine hazırlamışsın bavulunuResim belliTozlu yüreğin, yine yolculuklara gebe.O Allah'ın belası, sabah etmez gecelerdeYanında olsaydımBen diye sarılıp yatar mıydın hiç, belli belirsiz gölgelere?Ah Jülide, bilmez miyimKimlere yeğ tutmadın ki beni, kimlere?Yine bir buhranın arifesinde yazıyorsunVe artık

sözün geçmiyor kalemineEn dipsiz kuyularına düştün de aşkınBir adımı
diyemedinKimselere.Her gece sahile gidip, denizi, dalgaları seyrediyorsunGökte, senin gibi
yalnız yıldızlara bakıyorsunYaslanıp Zührenin göğsüne bir sigara yakıyorsunBiliyorumAkıp giden bunca
kalabalık içinde tek başınasınYalandan yüzüne gülümsüyor martılarSen, yalandan dalgalara taş
atıyorsunBir gerçeği yüzüne çarpıyor rüzgarBiliyorumSustuğun kelimeler kadar gerçek olacakBundan
sonra söyleyeceğin yalanlar.Sonra kıyıya çarpan bir kabarcıkta suretimi görüyorsunYorgun ve hüzünlüO
an sanki yeniden doğuyorsunToprak nasıl uyanırsa sessizliğindenÖyle doğuyorsunBir gerçeğin olur
olmaz yerinden.JülideDerinlerde bir yerlerdeTaa içindeHarbin gizemini yaşıyorsunHücrelerinde
yaşıyorsun, bir savaşın en kıyasıya haliniArkana bakmadan koşuyorsunKoşuyorsun, zihninden suretim
kaybolana kadarBenden değil, kendinden kaçırıyorsunKaçırıyorsun, ama nereye kadar?Başını gömüp
ellerineTekil depremlerden geçiyorsunSonraSonra JülideDerin bir nefes alıp, sükunet çekiyorsun
içineDağlarla vuruşurken zerrelereTitriyorsunVe acımaya başlıyorsun, kendi haline.Ne yapacağız biz
seninle Jülide?Nasıl olacak bu iş?Yani, sen beni deliler gibi sevecek, aşkından
ölecek, uyku uyuyamayacaksınSabah akşam, aşk, tutku, özlem, seveda, hasret dolu şiirler
yazacaksınSevdasına karşılık alamamış, başı okşanmamışAşk dilencisi, zavallı dilenci bir sefil de seni
sevecektimenin, ötelenmenin, sevilmemenin, istenmemenin, adam yerine koyulmamanın
sancılarındaSana yalvar yakar, salya sümükBazen, aşkı başına vurmuş menopozlu bir kadınBazen de,
tehditler savuran maço bir hödükKılığında şiirler yazacakBiz de seninle samanlığı seyran edeceğiz öyle
mi Jülide?Sana kaç kez, şu eziğe bir şans ver dedim be JülideGariban, belki de gerçekten seviyordurBelki
de, senin aşkından deli divane olup, böyle insanlıktan çıkmıştırGit desen gitmez, sevilmiyorsun,
istenmiyorsun desen anlamazHer an şerit değiştirmeye hazır, efemine bir kunduzsun desen iplemezBir
adam da olsaBelki seni gerçekten seviyordur, ne biliyorsun?Ve şimdi sen JülideAnahtar deliğine sıkışıp
kalmış bir yanınBir yanınHer santimini avuçlar dünyanınOysa her sabah uyandığındaBurnunda
akşamdan kalma sevdanın kokusu kiAdı "ben"Ve içindeYoklukların, yalnızlıkların, yolculukların
korkusuBir yanın ki, umut doluMerhametin öfkeni kemirmişBir yanın ki, kin bulutuKendi kendini yemiş
bitirmiş.Kuzey mi, güney mi?Bilmiyorsun ki neredesin?Belki gerçek, belki yalan bilinmezKesin olan tek
birşey varO da, sözün bittiği yerdesin.Bir yanın ateşlikEbrehe kadar günahkarsınCehennemine dibine
kadar yolun varBir yanın masum çocukDört elle cenneti kucaklar.Ölüme yakın bir yanın, toprak gibi, can
çekişirKıyameti koparır nabzın, ha durdu ha duracakBir yanın Adem, Havva'ya sevdalıKavuşacağız
zannediyorsunKavuşacağız ve hayat yeniden, bizden doğacak.Aşk nedir ki Jülide?Aşık kime denir?Göz
görse, gönül sevebilirVurulabilir bir yürek, hissettiğineKavuşma tutkusu, en ıslak odunları yakabilirHayal,
gerçeğe karışabilir bir andaBir an gelir, hilal kaşlar çatılabilir.Geceyi duymakSenli ama sensiz geceyiHer
saniyesine çiy düşen, har değmemiş geceyiBöyle gecelerde ağaçlar beyaz olurBen beyaz değilim
JülideVe karanlık değil gecelerAnla artıkÜmitsizce ufka dalan bakışlarınBeni sana getirmezler.Şimdi, kim
bilebilir benim kim olduğumu?Kimin olduğumu?Senin kim olduğunu, kimim olduğunu kim bilebilir
Jülide?Sevmiyorum, doğrudur, yürek buSevmek uzun sürdüyse, unutmak kısa sürer.Yüreğimde belki bir
sinek ısırığıdır, ah seni yitirmelerBudur bana verdiği acıların en sonuSondur bu, onun için
sonumdurOnun için sondur, sana yazdığım bu dizeler.BiliyorumGecenin yanında, değerim yok
bir yıldız kadarVe dilimin ucunda kıvranan satırlarınSustuğun kelimeler kadar değeri yokAma sen yine de

dikkat et JülideBugünlerde seni unutmak ihtimalim var...